

ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗАМ КАО НАЦИОНАЛНИ АНТИПОД, НЕГАТОР И ЕЛИМИНАТОР

Још од времена кад је „овца појела човјека“ у Енглеској почело се умовати како направити погоднији склад међу вјечним (и никад помирљивим) слојевима људског друштва, у којему су супротности само нарастале.

Интернационалистичке теорије, посебно оне из предионице тзв. „научног социјализма“ (ближе речено, марксистичке), вјешто (и до краја примамљиво) уплитале су своје нити у опште шаренило имагинарне свјетске равноправности, имовинске једнакости и заједничке среће.

Новим (до језуитизма мудро сроченим) поставкама све је наводно било ријешено и то за дужи рок – за вјекове и покољења у њима. Проповиједан је комунизам, „рафинирано“ савршенство друштва – бесклапност. Једноставно, све ти се нуди, све имаш, радиш колико можеш, узимаш колико ти је потребно.

Истина, признају се евентуалне „опортунистичке“ мањкавости, али и то само у почетној фази, па и минимизирано (као, рецимо, зрнце кукоља у силосу пшенице). Свијест све надроста. Разум царује. Похлапа нестаје. Предстоји прави рај човјечанству. И то не загробни – стварни, физички. Једине препреке су национално осјећање, вјерско убјеђење и имовинска разлика. Програмски и то треба избрисати! Силом ако другачије не може.

Борба (револуција и крв) једини су пут за постизање таквог циља.

Успостављање диктатуре пролетаријата морало је, дакле, ићи путем насиља – оружаног обрачуна, у којем, како „Манифест“ прокламоваше, „пролетери немају изгубити ништа сем својих окова а добиће цио свијет“.

У таквом заносу (кад се искристалише униформисано размишљање) јединка постаје елеменат општих побуда, а опсједнутост вишим циљевима занемарује страх за животом. Заокупљена тиме особа је спремна на свашта, наравно, ако за то добије налог.

Поче да се „буди Исток и Запад ... Сјевер и Југ“, те изгледаше да нова идеологија има макар хиљадугодишњу перспективу (уколико и то није мало).

Ако париски експеримент, звани „Комуна“, не потраја него 72 или 3 дана, Лењинов проживље таман толико година.

Најзад све се распучи, расточи и антагонизми (као дух из боце) навалише.

На примјеру совјетске, многољудне (нажалост, данас национално дезоријентисане руске земље, а дао Бог да и то преболи) види се колико

је интернационалистичким теоријама (до поводњелости) испиран мозак сваког појединца. Националне побуде у тако опојној лажологији истопиле су се до те мјере да је, на просторима најјаче царевине свијета у прошлом столећу, за овакву идеју изгубило живот више становника него што их свих има на овако крвавим јужнословенским просторима.

И сад, кад илузионизму напакон дође крај; кад је интернационалистичко-масонски пројекат „новог поретка“ (кројеног на Западу за потребе Истока) метастазирао и разорио им национално ткиво тридесетак милиона остаде ван данашње Русије, територијално осакаћеније него је икад у последњем миленијуму била. Ни помисли да је, рецимо, Кијев некад био најрускији град и државно средиште, а да се и Украјина хиљаду година осјећала нераздвојивом и руском.

Не помињимо Бјелорусе (или Малорусе), поготову не гњидајмо по етнези многих новонасталих на руским просторима.

Треба ли коментарисати да су марксистичке теорије, у пуноћи своје контрадикторности, у ствари дјеловале на уситњавање великих нација, под наводним оптужбама да су криве за неафирмисаност малих народа.

Како разумјети то кад је већ појам интернационализма (зашто га не звати коминтернизмом) по својој циљности, у суштини, национални антипод, негатор и елиминатор?

И поред благоглагољивих објашњења, по свему судећи, у питању је не изједначавање него супротстављање једних према другима ради лакшег руковођења по налогу из, ђаволи знају, чијих централа.

Кочење и разбијање, првенствено руског и српског националног језгра, уз негативно тонирану етикету „велико“ („великосрбин“, „великорус“), утицало је да се код њих, такорећи, развије осјећање (боље рећи фобија) гријеха, због општеисторијских заслуга током прошлости. То подстиче стагнацију, успорава историјски процес друштвеног напретка, услед чега се јавља национална деградација или чак и денационализација.

Посљедице су уочиве свуда: у васпитно-образовним програмима; преносу технолошког развоја на слабије развијене, на рачун развијених; стварању уравниловке итд., а нарочито у појачавању пригушеног антагонизма и разједању националног бића. Направимо и нека упоређења.

Интернационализам је, што је карактеристично, продро са Запада (гдје је само теоријски настао) на Исток и ту се оваплотио користећи унутарграђанске обрачуне, што је и најопасније по сваки народ.

Хитлеров „нови поредак“, заснован на националрасизму, правио је продор на Исток уздајући се нарочито у оружану силу.

Показало се да је успјелији био коминтернизам и његово агитпроп оружје. Нагризајући изнутра (као црв букву) овај суштински мијења дух, попут хемије која трансформише материју. Примјера ради, МИ постајемо МИ онолико колико је „зацртано“ да смо МИ. Мрдања нема! (Макар смо искусили.)

Нацифашизам, а тиме и Хитлеров „нови поредак“ нестао је кад му је сломљен монопол над физичком силом.

Интернационализам издише у напону физичке (тј. војничке) снаге, али кад је (углавном) довршена разградња везивних ткива која су спајала националне духовне грађевине; кад је повјерење у вође и лажну идеологију пољуљано; нада изгубљена; осјећање правде (која проистиче из вјере и духовне мјере) затрто; склад с културним наслеђем дегенерисан, а подстицајни општељудски мотиви сведени на искључиву егоцентричну помисао само о личном преживљавању.

Уосталом, тако је и постигнут жељени циљ, који су имали главни масонски креатори интернационалног поретка, тада званог и пролетерским, што ће рећи бескућничким.

Данас протежирани „нови поредак“ (трећи у овом столећу) само је, у савременим условима, модификована варијанта интернационализма (префилтрирани империјализам) Америке као водеће силе, у спреси са политички сналажљивијим четвртим Рајхом, а уз слуганство осталих.

И његова преокупација је продор на исток, преко Балкана и Урала. Ако и нема наглашено расно у себи, има фашисоидно. Бојати се да ће успјети јер, коминтернизмом раздробљено национално ткиво Руса и Срба, више од осталих народа, слабо се опоравља. Контузија је била одвише јака. Отуда су и духовне побуде слаби напојници. Много чега је изиграно. Осјећање преварености и идеолошке zasiћености превелик, а наш, светосавски народ се недовољно својата. Нови дуњалуци (турски израз је намјеран) ограђују се. Надање пољуљано...

Најзад, свака па и ова (иако краћа) анализа остаје непотпуна ако се не направи упоређење.

Како би, рецимо, могли говорити о интернационализму и Другом свјетском рату а не и о Јосифу Висарионовичу?

Како о њему а не направити паралелу са његовим (безбрким) двојником и имењаком са Балкана?

Како о сатрапима једнога а не другога?

Како о Павелићевим јамама и логорима смрти без помињања јама, људских стратишта (која „пасјим гробљима“ назваше) и поратних логора његовог сународника Јосифа?

Сличности постоје али и разлике, макар у приватном животу, ако не у чему друго. Илуструјмо!

Висарионович се, нпр., скромно одијевао. Није одлазио у свијет да харчи државни новац. Имао је, веле, само једну дачу (у Москви). Па ни број милосница није му био велики.

Овом другом (троструком хероју и једином маршалу), како бељеже дојучерашње његове скутоноше, креатори и шминкери долазаху из свјетских метропола моде.

Исто одијело и рукавице носио је само пар пута.

На три мјесеца пред сваким одласком у свијет одлазило је и по двије хиљаде агената, ради обезбјеђења. Плаћани су искључиво доларима.

Број вила и милосница статистичари му још не утврдише.

За здравље му се бринула читава армија провјерених пазитеља. Чак су му убризгавали и крв новорођенчади, како би подмлађивање боље успијевало.

Нарочито поуздани старатељи појачавали су му потенцију специјалним препаратима справљаним од неких трава из Киншасе.

Многи ће рећи: „И заслужио је!“ „Био је свјетски лидер!“ – Тачно!

Формирао је несврстане, како би све сиромашне, а природно богате, земље свијета одвојио да (иза колонијалног ослобођења и зависности) не приђу Совјетском Савезу. Чак је и материјално (бесповратно) помагао многе покрете у свијету.

Арапима је (према западним изворима) 1973. дао бесповратну помоћ, у износу од 5 милијарди долара, да би успјели у сукобу са Израелом. (Иначе, те године је обилато позајмио у свијета, а 1974. донио и фамозни „нови Устав“.)

Зашто да не позајмљује кад је могао олако? Ионако га је (по оној лујевској: „После мене потоп!“) оставио генерацијама на враћање. Наравно, ако их буде.

Кавалерству му краја није било. Надмашио је и француског градитеља Версаја и дародавца дворца Марији Антоанети. Хроничари ће прерачунати да није нпр. мање скуп брод поклоњен Сиримаво.

Данас се види колико су несврстани заиста несврстани. И колико се сјећају помоћи.

Олако је опростио свима (па и Њемцима) ратну одштету (која је у виду репарација требало да се да земљи у којој је газдовао, поистовјећујући је са собом).

По његовој логици, зашто и не опростити?

Штете су биле на српским просторима. Искључиво тамо су и савезничке бомбе падале. (Проф. Ковачевић је о овоме студиозно писао.)

Да је заиста био велики родољуб, ади хрватског народа, ту дилеме нема. Није га никад изневјерио.

Рат је водио на српској територији усмјеравајући Србе против Срба.

Преостале је на крају рата побио, а усташке јединице трансформисао у своје и спасио од погибели. Кадар им је сачувао и унапредио у више чинове (нпр. Тус и други).

Није тако поступио са онима који су се борили за продужење живота оронуте Краљевине. Не спасише Дражу ни све заслуге, ни слава којом га овјенча перфидни Запад за савезништво. (Академик Лакић је, по свему судећи, прикупио довољно материјала за портрет овога мученика, у чијим је редовима, сем Срба свих конфесија, било и представника других народа.)

Не спаси ђенерала Михаиловића ни молба великог Де Гола. А и како би кад је поникао из српског народа, кога је маршал Јосиф по рату уситњавао, преситњавао и на њему експериментисао, док је његов – хрватски, проширивао територијално а јачао материјално и духовно.

А баш овај, српски, народ га је слиједио као Домановићевског вођу до посљедњег даха. Разлика је што је овај интернационални (масонски) мајстор имао и велике уши и добре очи, а богме и интуицију да процијени како ће најбоље успјети.

Српски господарољубци га, више него ико, оплакаше, своје фараону кућу „двјећа“ направеше и у ходочашће претворише. Како ли ће тек будућа покољења оплакивати мој кратковиди народ!

Но, не о томе даље! Можда рекох много?

Можда ме однекуд слушају неке његове уши, или гледају очи?

И ја сам плакао, душе ми! Али из других побуда.

Заиста се био дивно средио и оде. Ако је отишао?

Нијесам први који се боји да није преминуо.

Инкарнације су, кажу, могуће.

И док разгоропађени крстоломи (истина, без кукастих ознака) крста-небесима народа истога соја, сажижу га и черече, у овој „окованој“ земљи све се, по оној Кочићевој, од неког добра и милине ућутало па једва дише.

Ућутали се и потомци оних који су прије нешто више од пола столећа, интернационалистичком амброзијом опијени, рушили шпанске барикаде. Једино се још следбеници бунтовника са Змијања бране, „кликујући и живе и мртве“. Колико ли још могу издржати? Да ли им је „задња ура пред очима“?

Зашто их браћа тако карантински одвојише? – Можда зато што Брозовљев напитао тамо није до краја успио, па се пробудише. Што остали нијесу, крива је јача доза.

Може ли више икад забрујати звоно Иваново? Да га нијесу претопили у ватиканске прапорце?

Да ли се Исток, заиста, успавао?

Не дао Бог „сном мртвијем“, што Његош рече за племе Србиново.

ЛИТЕРАТУРА

Маркс, Енгелс, Лењин, *Изабрана дјела*, Београд 1963.

Љ. Тадић, *О великосрпском хегемонизму*, Београд 1992.

Б. С. Вукчевић, *Tito Architect of Yugoslav Disintegration*, Rivercross Publishing, in (127 East 5 th Street, New York 10022.

ЧЕДОМИР М. ЛУЧИЧ

ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗМ, КАК НАЦИОНАЛЬНЫЙ АНТИПОД,
НЕГАЦИЯ И АНТИТЕЗА*Резюме*

Интернационалистические теории XIX и XX века притянули многие трудные рабочие по всему миру. Формирована социалистическая государства, но всё это настало на ложных основах. Народ обманутый. Разочарования была огромная. Впрочем, самые тяжёлые последования дожили Серби и Русские. До некоторой степени денационализированные, раздробленные, ослабляные. Ни современные теории о „Новом порядке“ не идут им в приложение. Через их се желает снова манипулировать этими народами.